

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 400/2020-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Juraj Bizoň, LL.M., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 188/2017-164 z 13. decembra 2017 a uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 12 C 496/2015-311 z 11. mája 2020 a návrhu na odklad ich vykonateľnosti a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

2. Návrhu na odklad vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 188/2017-164 z 13. decembra 2017 a uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 12 C 496/2015-311 z 11. mája 2020 n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 25 Co 188/2017-164 z 13. decembra 2017 a uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 496/2015-311 z 11. mája 2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou okresnému súdu domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou v žalobe špecifikovanej nehnuteľnosti (pozemku) v katastrálnom území [REDACTED] v okrese [REDACTED]. Sťažovateľka uvádza, že žalobu podala po tom, ako žalovaná spoločnosť [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“) konaním a v hrubom rozpore s dobrými mravmi zneužila jej neskúsenosť a dôverčivosť na účely získania neoprávneného majetkového prospechu. V júni 2015 sťažovateľku telefonicky kontaktoval zástupca žalovanej s ponukou na kúpu jej pozemku. Sťažovateľka najprv ponuku odmietla, neskôr však po opakovanom naliehaní a sofistikovanom nátlaku s predajom súhlasila, a to za kúpnu cenu vo výške [REDACTED] teda [REDACTED]. Zástupca žalovanej mal sťažovateľku presviedčať, že jej pozemok nemá žiadnu hodnotu, ide o obyčajnú ornú pôdu a nikto jej za ňu neponúkne viac.

3. Rozhodnutím Okresného úradu Nitra (ďalej aj „okresný úrad“) č. V 5240/15 z 24. júla 2015 bol povolený vklad vlastníckeho práva žalovanej k pozemku. Po povolení vkladu do katastra nehnuteľností sa sťažovateľka dozvedela, že spoločnosť [REDACTED], začala vykupovať viaceré pozemky vrátane toho sťažovateľkinho

na účely výstavby strategického parku [REDACTED]. Spoločnosť si tak uplatňovala zákonné predkupné právo k pozemkom, ktoré štátu vzniklo 8. júla 2015 na základe uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 401/2015 o schválení návrhu na vydanie osvedčenia o významnej investícii na realizáciu stavby s názvom Vybudovanie strategického parku. Za predaj pozemku ponúkala spoločnosť [REDACTED], kúpnu cenu vo výške [REDACTED], teda celkovo sumu [REDACTED]. O tom, že jej pozemok spadal pod strategický park [REDACTED], sťažovateľka v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy so žalovanou nemala žiadnu vedomosť a zástupca žalovanej ju pred uzatvorením kúpnej zmluvy vyslovene uisťoval a presviedčal, že sa na jej pozemku nebude nič stavať a pozemok bude žalovaná využívať výhradne na poľnohospodárske účely. Sťažovateľka sa preto na okresnom súde domáhala určenia vlastníctva nehnuteľnosti z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy.

4. Dňa 19. októbra 2015 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „prokurátorka“) protest proti rozhodnutiu č. V 5240/15 z 24. júla 2015 o povolení vkladu vlastníckeho práva žalovanej [REDACTED] k pozemku z dôvodu, že kúpnu zmluvou došlo k porušeniu zákonného predkupného práva štátu k pozemku. Na základe uvedeného protestu vydal Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor rozhodnutie č. UP 35/2015-9 z 2. novembra 2015, ktorým vyhovel protestu prokurátorky a zrušil svoje rozhodnutie o povolení vkladu. Rozhodnutím č. UPo 30/2016-4/Br potvrdil nadriadený správny orgán rozhodnutie okresného úradu z dôvodu, že kúpnu zmluvu vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon.

5. S ohľadom na to, že sťažovateľka sa tým domohla žalobou uplatneného nároku, vzala 17. októbra 2016 žalobu v celom rozsahu späť a okresný súd uznesením č. k. 12 C 496/2015-114 z 30. januára 2016 konanie zastavil, avšak žalovanej priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti výroku o trovách konania podala sťažovateľka odvolanie, v dôsledku čoho krajský súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania (týmto uznesením podľa sťažovateľky jej priamo nevznikol zásah do práv, ale až napadnutým uznesením okresného súdu, ktoré sa stalo právoplatným 19. mája 2020). Následne okresný súd priznal žalovanej náhradu trov

konania v sume 1 835,35 €. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka sťažnosť, na základe ktorej okresný súd uznesením z 25. septembra 2018 zrušil svoje prechádzajúce uznesenie a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Okresný súd opätovne rozhodol o náhrade trov konania uznesením z 28. októbra 2019 tak, že tentokrát priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 226,27 €. Po podaní odvolania strán sporu okresný súd toto uznesenie zmenil napadnutým uznesením tak, že priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 1 197,46 €.

6. Okresný súd vydal napadnuté rozhodnutie v rozpore so základným princípom právnej istoty vyjadrenej v čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na viaceré nálezy ústavného súdu v obdobných veciach, že v jej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, na základe ktorých mal okresný súd nepriznať úkony právnej služby, pretože tie nemožno považovať za účelne vynaložené.

7. Nepriznanie práva na náhradu trov konania, ktoré sťažovateľke reálne vznikli na účely súdnej ochrany jej práv pred skupinou špekulantov, a povinnosť znášať neúčelné trovy žalovanej majú na osobu sťažovateľky neprimerane tvrdý dopad. Sťažovateľka upriamuje pozornosť ústavného súdu aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia krajského súdu zo 6. februára 2020 v tomto znení: *„Vo veciach, v ktorých dôjde k späťvzatiu žaloby z objektívnych dôvodov, ktoré procesne nezavinila žiadna zo strán sporu, je opodstatnené vysloviť záver, že stranám sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“*

8. Sťažovateľka návrh na priznanie odkladného účinku napadnutých rozhodnutí (podľa „§ 129 zákona o ústavnom súde“, teda návrh na odklad vykonateľnosti, pozn.) odôvodnila tým, že neodložením ich vykonateľnosti jej hrozí závažná ujma a zároveň priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom (pozri aj judikatúru ústavného súdu v rovnakých či totožných veciach, v ktorých ústavný súd rozhodol o porušení základných práv a slobôd obdobným postupom krajského súdu, konkrétne ide

o nález sp. zn. II. ÚS 210/2019 z 30. októbra 2019 alebo nález sp. zn. I. ÚS 225/2019 z 20. augusta 2019, pozn.).

9. S ohľadom na už uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej v bode 1 uvedených práv, zrušil napadnuté rozhodnutia krajského súdu a tiež na neho nadväzujúceho rozhodnutia okresného súdu, vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu a priznal napadnutému rozhodnutiu okresného súdu odkladný účinok, a to až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej jej náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Relevantná právna úprava a právomoc ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma,

či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez zastúpenia a ústavný súd nevyhovел žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu a právne posúdenie veci

15.1 Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) jednak napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bol priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania žalovanej po späťvzatí žaloby zo strany sťažovateľky. Tieto rozhodnutia, ako správne sťažovateľka uvádza, boli vydané okresným súdom 30. januára 2016 pod sp. zn. 12 C 496/2015 a krajským súdom 12. decembra 2017 pod sp. zn. 25 Co 188/2017. Tieto uznesenia sú už dávno právoplatné a dávajú právny základ náhrady (nároku) trov konania pre žalovanú. Sťažovateľka však tieto rozhodnutia včas nenapadla ústavnou sťažnosťou.

15.2 Súčasne v zákonnej lehote napáda aj napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ktorým s konečnou platnosťou okresný súd (sudca) rozhodol o výške náhrady trov konania na základe predchádzajúcich právoplatných rozhodnutí o nároku náhrady trov konania.

III.A K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu

16.1 Ústavný súd po preskúmaní veci konštatuje, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu je potrebné považovať za oneskorene podanú. Vyplýva to zo skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 25 Co 185/2017 z 13. decembra 2017 nadobudlo právoplatnosť ešte v roku 2018.

16.2. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je preto jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 626/2018, I. ÚS 86/2019, I. ÚS 284/2019 a II. ÚS 331/2019), čo evidentne nie je prípad sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu.

16.3 Sťažovateľka podanou ústavnou sťažnosťou napadla rozhodnutie krajského súdu v časti výroku o trovách konania až v júli 2020 v súvislosti s konečným rozhodnutím okresného súdu z 11. mája 2020, teda viac ako po dvoch rokoch od jeho právoplatnosti, teda podala ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu zjavne po uplynutí zákonnej lehoty ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

16.4 Sťažovateľka kvalifikovane zastúpená advokátom v ústavnej sťažnosti nesprávne uvádza, že rozhodnutia súdu o nároku na náhradu trov konania sú akýmsi dielčimi rozhodnutiami náhrady trov konania (bod 14 ústavnej sťažnosti, pozn.), ktorými sa nemôžu porušiť základné práva. Práve naopak, pokiaľ sťažovateľka bola toho názoru, že neprávom bola jej uložená povinnosť zaplatiť náhradu trov konania v plnej výške žalovanej, a tým boli porušené jej základné práva (čo jednoznačne aj boli, pozn.), mala podať

v zákonnej lehote proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu včas ústavnú sťažnosť (obdobný právny názor ústavný súd vyslovil aj vo veci sp. zn. II. ÚS 331/2019).

16.5 V slobodnej spoločnosti je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva hájili a starali sa o ne (*vigilantibus iura*). Ten, kto sa stavia k ochrane svojich práv s neospravedliteľnou ľahostajnosťou alebo nevedomosťou, nemôže s úspechom požadovať ochranu týchto svojich práv na ústavnom súde, tak ako to urobila v tomto konaní sťažovateľka prostredníctvom osoby práva znalejš (advokáta), u ktorej platí notorieta, že pozná platné právo.

16.6 Keďže v prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje ústavnému súdu zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, II. ÚS 331/2019), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

17. Ústavný súd konštatuje, že v tejto časti je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17.1 O zjavnú neopodstatnenosť ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014, III. ÚS 45/2019).

17.2 Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojene kráľovstvo z 23. 9. 1997).

17.3 Z judikatúry ústavného súdu (IV. US 248/08) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných sudov o trovách konania.

17.4 Vo všeobecnosti platí, že pochybenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahuje samo osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť.

17.5 Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vedľajšej vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 31/04, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

17.6 Okresný súd rozhodoval uzneseniami z 12. novembra 2019 (vyšší súdny úradník) a následne napadnutým rozhodnutím z 11. mája 2020 (sudca). Tu však okresný súd musel vychádzať už jednoznačne z právoplatných rozhodnutí o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanej a mohol sa zaoberať len prisúdením určitej výšky trov.

17.7 Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu v ústavnej sťažnosti sťažovateľka nenapáda nesprávnu výšku priznaných trov konania (napr. nesprávnosť

použitia položky advokátskej tarify a pod.), ale napáda iba nesprávnosť priznaného nároku, o ktorom však už bolo predtým právoplatne rozhodnuté (bod 15.1).

17.8 Okresný súd napadnutým rozhodnutím priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 1 197,46 € (zmenil rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka okresného súdu, ktorým bola sťažovateľka povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 226,27 €). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu, najmä body 9 a 10, ktoré obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené (z týchto záverov osobitne už ústavný súd preto necitoval, pretože sťažovateľka obsah dobre pozná, pozn.).

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06), čo však nie je prípad sťažovateľky.

19. V závere ústavný súd dodáva, že síce citlivo vníma okolnosti daného prípadu, avšak vzhľadom na konkrétny procesný stav a nevyužitie všetkých opravných prostriedkov zo strany sťažovateľky proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu nemá inú možnosť, ako ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.

K návrhu na odklad vykonateľnosti

20. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tiež navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu a na neho nadväzujúceho uznesenia okresného súdu, teda priznal im odkladný účinok.

21. Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľky na odklad vykonateľnosti označených rozhodnutí a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na odloženie ich vykonateľnosti, keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok.

22. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd preto tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (bod 2).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2020

Ľuboš Szigeti
predseda senátu